

Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

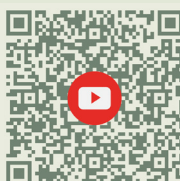
Een relatie die op de klippen loopt is nooit leuk, zeker niet als je net je huurhuis hebt opgezegd en bij de ander bent ingetrokken. Het einde van de relatie betekent dan ook dat je ineens geen huis meer hebt... Lastig! Het overkwam mij begin 2018. In die tijd studeerde ik rechten en was ik bezig met het afronden van mijn Master Jeugdrecht. Op kamers of terug naar papa en mama zag ik niet zitten, dus de zoektocht naar een nieuw huisje begon. Voor een sociale huurwoning stond ik nog niet lang genoeg ingeschreven en ondanks het feit dat ik naast mijn studie maar liefst 28 uur per week werkte, was het grootste aanbod op de particuliere woningmarkt boven mijn budget. Ik besloot een berichtje te plaatsen op Facebook en mijn familie, kennissen en vrienden te vragen of zij via, via iets voor mij wisten. Om de reacties op mijn oproep goed in de gaten te houden, scrollde ik die dag een stuk vaker door Facebook heen dan normaal. Ik kwam een advertentie tegen van een nanny-bureau dat op zoek was naar een nanny die voor vijf maanden bij een Nederlands gezin in Spanje wilde werken. Ik dacht: leuk! En ging toen, zonder er echt bij stil te staan dat dit misschien een optie voor mij was, verder met mijn dag. Toen ik de advertentie aan het eind van de middag weer tegen kwam, las ik de gehele vacature en dacht: "ik heb geen vast contract en geen opzegtermijn, afstuderen kan ik overal met een laptop en internet, ik ben gek op kinderen, vijf maanden naar de Spaanse zon is niet vervelend, even weg van alle "ellende" (ik vlucht graag als ik me rot voel... Slechte eigenschap, I know!) is ook fijn EN het lost ook nog eens voor vijf maanden mijn woonprobleem op!"

Ik besloot het nanny-bureau te bellen en te inventariseren wat de vacature precies inhield en of ze al iemand hadden gevonden. Aangezien het laat op de middag was kreeg ik toevallig de eigenaresse van het bedrijf aan de telefoon. We hadden een superleuk en lang gesprek! Aan het eind vroeg ze of ik twee dagen later op sollicitatiegesprek kon komen. Dat deed ik. Het sollicitatiegesprek verliep net zo soepel als het telefoongesprek en aan het einde vertelde

ze me dat ze één andere deelnemer en mij ging voordragen aan haar klanten. Het werd nu ineens wel heel echt... ik schoot in de stress en vroeg me af of ik dit eigenlijk wel wilde! Wat had ik me nu weer in mijn hoofd gehaald? Aan de andere kant werd ik nog steeds enthousiast van het idee. De paniek en het enthousiasme wisselde elkaar zo ongeveer iedere 5 minuten af! Gelukkig had ik de volgende dag al een FaceTime-gesprek met het gezin.

De ouders bleken net gescheiden te zijn en drie jonge kinderen te hebben, waaronder een baby van 5 weken. Vandaar dat ze een nanny nodig hadden. Het klikte direct! Nadat we hadden opgehangen, was de paniek verdwenen. De ambivalente gevoelens maakte plaats voor een sterk verlangen: IK WILDE NAAR SPANJE! Ik zag het helemaal voor me en had er helemaal zin in! De moeder zou mij in de loop van de dag laten weten of hun keuze wel of niet op mij was gevallen. En daar was de paniek weer... want inmiddels wilde ik zo graag! Wat nou als ze niet voor mij zouden kiezen?!?! De klok leek aan het eind van de middag steeds een uur achteruit in plaats van vooruit te gaan. De tijd kroop! Om 21:18 kwam dan eindelijk het verlossende telefoontje: Ik was het geworden! YES! Het liefst wilden ze dat ik er zo snel mogelijk zou zijn. De afspraak was dat mijn kat (Binkie) mee zou komen en die had niet de juiste entingen om met het vliegtuig mee te kunnen. Het werd dus een autorit. Tussen het verlossende telefoontje en mijn vertrek zaten 5 dagen. In die 5 dagen heb ik mijn spullen uit het huis van mijn ex gehaald en opgeslagen in een storage box, mijn baan opgezegd, spullen

om mee te nemen ingepakt, mijn auto helemaal tiptop in orde laten maken bij de garage en afscheid genomen van al mijn vriendinnen en familie. Daar ging ik dan! Hoe de rit eraan toe ging en hoe de eerste ontmoeting met het gezin verliep, lees je volgende week. Nieuwsgierig? en alvast vooruit willen blikken naar wat ik momenteel doe? Scan dan de QR codes!

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

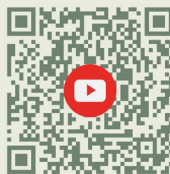
Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Het is donderdag 3 mei 2018. Gisteravond heb ik een afscheidsfeestje gehad en mijn lieve familie en vriendinnen nog lang geknuffeld. Nu is het zover. Ik ben klaar voor vertrek. Mijn lichtblauwe Ford KA zit volgepropt met zoveel mogelijk spullen. De gehele achterbank wordt ingenomen door een speciale, overdreven grote reismand voor mijn kat: Binkie. Want ja, Binkie moet de reis zo comfortabel mogelijk doorstaan. De dierenarts adviseerde mij hem geen eten te geven, om misselijkheid te voorkomen. Kalmeringspilletjes waren niet nodig dacht ik... Mijn moeder vraagt me nog één keer of ik niet wil dat ze mee gaat en terugvliegt, zodat we het stuk samen kunnen rijden. Ik bedank haar; zeg hoe lief ik het vind, maar dat het echt niet nodig is. "Ik moet toch regelmatig stoppen voor Binkie. Daarnaast staat er een grote koffer voor de passagiersstoel gevuld met spullen die ik graag mee wil", verduidelijk ik mijn keuze en ik geef haar een dikke kus en knuffel. "Het komt wel goed mam, ik bel je iedere keer als ik stop!" Stiekem vind ik het helemaal leuk om alleen op pad te gaan en autorijden vind ik fijn. Ik doe Binkie in zijn bench, zet muziek op en vertrek. Op naar het avontuur!

Na twee uur rijden met een hysterische kat op de achterbank besluit ik langs de dichtstbijzijnde dierenarts te rijden en toch maar kalmeringspilletjes te kopen. Ik voel me enorm schuldig dat ik Binkie deze rit aandoe. Ik probeer het gevoel van me af te schudden. "Hij was een straatkat. Je hebt hem meegenomen uit Griekenland, dus hij houdt van de zon. Hij gaat Spanje geweldig vinden! En dan nog: zonder jou was hij allang dood geweest. Hij mag blij zijn dat hij mee op avontuur mag", spreek ik mezelf geruststellend toe. De kalmeringspilletjes beginnen te werken. Binkie rustig, ik rustig. Dat gaat een stuk beter! We stoppen regelmatig. Bij iedere pauze mag Binkie uit zijn bench, knuffelen we en krijgt hij water. Aangekomen bij onze eerste overnachting op het Franse platteland, verkent Binkie het appartement. De dierenarts waar ik de kalmeringspilletjes bij kocht had niks gezegd.

Waarschijnlijk had ik Binkie bij het gebruik van de pilletjes wel moeten voeren. "Jeetje wat dom", zeg ik tegen mezelf. Snel trek ik een blikje voer open, Binkie schrokt het weg... "Ik heb Binkie gedrogeerd! Lekker dan!", terwijl ik het zeg begin ik een beetje te lachen. Echt iets voor mij. Ik ben bezorgd, maar Binkie is chill (dat past ook wel goed bij het feit dat ik hem heb gedrogeerd, maar oke). Ik besluit te gaan slapen. De volgende dag is Binkie weer de oude. Er volgen twee relaxte reisdagen. We hebben ons ritueel en naderen de bestemming.

Zaterdag 5 mei 2018. Ik word hartelijk onthaald door vader en moeder, die ondanks dat ze uit elkaar zijn de moeite hebben genomen om mij als gezin te ontvangen. Daarmee scoren ze nu al punten. De kinderen zijn helemaal niet verlegen. Hoogstwaarschijnlijk heeft dat iets te maken met de tas cadeautjes die ik direct bij aankomst tevoorschijn toverde. Ze zitten meteen op schoot, hangen om me heen, geven me kusjes en knuffels en kletsen de oren van mijn hoofd, alsof ze me al jaren kennen. De ouders vragen of ik het leuk vind om met zijn allen wat te gaan eten. Ik reageer enthousiast. We gaan naar een Italiaan op de boulevard van Torrevieja. De ouders zijn open en gezellig. Sinds het FaceTime-gesprek had ik al een goed gevoel bij het gezin, maar nu ik zo met ze zit en tot me door laat dringen hoe ze zich tegenover mij opstellen, geloof ik dat ik de jackpot heb gewonnen!

De eerste week ga ik veel op pad met moeder samen. Ze laat me allerlei plekje zien en maakt me wegwijs in hun dagelijkse rituelen. We klikken heel goed. Fijn! Ook de omgeving begin ik steeds beter te kennen. Ik kan me nog herinneren dat ik alles op elkaar vond lijken toen ik aan kwam en dat ik er eigenlijk niet zoveel aan vond... Inmiddels ken ik wat mensen, restaurantjes en winkeltjes en heb ik opgemerkt dat de sfeer me enorm bevalt. Dit is typisch zo een plaatsje waar de uitdrukking "It grows on you" voor is gemaakt!

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Werken als nanny - Dit is het derde deel van mijn verhaal. Eerst de eerste twee delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! - De zomerperiode was in zicht toen ik aankwam in Spanje. Dit betekende niet alleen heerlijke lange dagen in de zon, maar ook bijna vakantie voor de kinderen. Zoals jullie waarschijnlijk wel weten hebben Spaanse kinderen tweeënhalve maand vakantie! Daar komt nog bij dat ze een maand voor en een maand na de vakantie slechts halve dagen naar school gaan. Dit laat zomers ruimte voor allerlei gezellige naschoolse activiteiten! In de maanden dat ik als nanny werkzaam was schreef ik iedere dag op wat we die dag gedaan hadden. Soms in een paar zinnen, soms in een half boekwerk. Daar ben ik nu ontzettend blij mee, want het is echt zo leuk om terug te lezen. Van hele verhalen tot grappige opmerkingen van de kids. Van alles staat erin! Zo schreef ik op 7 juni 2018 het volgende:

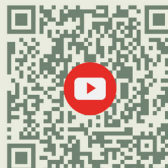
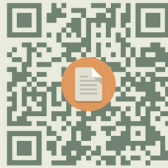
Vandaag heb ik de kindjes opgehaald uit school en zijn we in Santa Pola naar een afgelegen strandje tussen de rotsen geweest. Dat was echt superleuk! We hebben alleen maar gespeeld! Van klimmen op de rotsen tot tikkertje in de branding, springen over de golven, kastelen- en zeemeerminnen bouwen en paardje spelen. Niets was te gek! Althans dat dacht ik... Het moment kwam natuurlijk dat een van de kinderen naar de wc moest. Wat bleek? We waren op zo een afgelegen strandje dat er geen chiringuito, dixi of ander toilet in de buurt was. "Kan je het echt niet ophouden?", vroeg ik. "Nee, ik moet het heel nodig poepen", luidde het antwoord. K*t dacht ik. Wat nu? En terwijl ik dat dacht, viel mijn blik op het gezellige oranjekleurige schepje wat we bij ons hadden. We liepen naar een duinpan en ik begon te scheppen. Nadat we de drol met z'n drieën hadden staan bewonderen kon het gat weer dicht en het enige wat ik kon denken was: als mijn moeder dit toch zou zien...

Nu ik dit teruglees moet ik weer lachen en voel ik de behoefte om de laatste opmerking toe te lichten: ik vond altijd

redelijk snel dingen vies. Ik kan me herinneren dat mijn ouders in een deuk lagen toen ik dit verhaal vertelde. Geenezen ben ik inmiddels zeker, want of je nu moeder, bonusmoeder of nanny bent... het duurt niet lang voordat je "smetvrees-grens" een kilometer verschuift!

De zomer met de kinderen bestond voornamelijk uit middagdutjes met een baby op mijn buik, spelen op het strand, limbodansen in de tuin, vissen, eendjes en schildpadden voeren in het park, even de koelte van de airco opzoeken en op de bank een filmpje kijken (dan denk je af te koelen, maar dan smelt je alsnog doordat de mini-mensjes/knuffelkonten ongeveer in je klimmen... Lekkerste gevoel van de wereld overigens!), 's avonds pizza halen en dan picknicken op het strand en vooral heeeeeeel veel zwemmen, lachen en lekker eten! Als ik teruglees in het boekje wat ik bijhield, voel ik hoe gelukkig ik toen was. Niet dat ik nu niet gelukkig ben, maar in die periode had ik voor het eerst in jaren geen enorme studie en werkdruk op mijn schouders rusten. Ik voelde me zo vrij als een vogel en dat deed me goed! Ik genoot met volle teugen. Ik genoot zo dat ik er, als ik eraan terugdenk, nog steeds op kan teren!

De zomer verstreek. De moeder van de kinderen en ik klikte vanaf dag 1 en we waren inmiddels dikke vriendinnen geworden. In de weken dat de kinderen bij hun vader waren, gingen we er regelmatig samen op uit. Lekker wat eten en drinken in Alicante en soms zelfs de dansvloer onveilig maken. We sloten de zomer af met een drie weken durende vakantie naar Ibiza. De ene dag ging ik met de moeder en de kinderen op pad en de andere dag met de vader en de kinderen. Met hem had ik ook vanaf het begin al een goede band, maar zo hele dagen als "gezin" op pad zijn zorgde voor een andere dynamiek. Er werd geflirt! Merkte ik dat nou goed?! Ik verzette me tegen de gevoelens die begonnen op te borrelen. Ik was immers vriendinnen geworden met zijn ex-vrouw!

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Verboden liefde - Dit is het vierde deel van mijn verhaal. Eerst de eerste drie delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! – Als hij bij me in de buurt kwam, voelde het alsof mijn lichaam in de fik stond. De man waar ik de afgelopen maanden menige discussie mee had gevoerd en waar ik zonder probleem tegen durfde te zeggen hoe ik ergens over dacht, bezorgde me ineens knikkende knieën. Ik was onhandig, mijn hele lichaam voelde onrustig en zenuwachtig aan en hij bracht me volledig in verlegenheid. Zo erg had ik dit nog nooit gehad! Het ergste van alles was dat hij het doorhad. Hij en zijn betoverende blauwe ogen zochten continue oogcontact en dan nam hij met een grijns op zijn gezicht waar welk effect dat op mij had. F*cking irritant! Zijn intelligentie, dominantie en kwaliteit om signalen op te kunnen vangen, waren drie van de kwaliteiten die juist enorm hadden meegespeeld in de ontwikkeling van mijn gevoelens voor hem, maar op dit moment vond ik het vooral heel erg vervelend en had ik het gevoel dat ik een open boek voor hem was. Dat bleek ook zo te zijn, want toen ik aan het einde van de avond naar huis wilde gaan blokkeerde hij mijn pad naar de deur, nam mijn gezicht in zijn handen en begon me te zoenen. Toen zijn lippen de mijne loslieten, keek hij me indringend aan terwijl hij mijn gezicht nog vasthad en zei “Ik ben ook verliefd op jou Daph”.

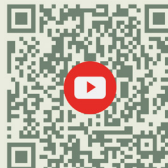
Thuis was ik lichtelijk in paniek. Wat moest ik hier nu mee? Die paniek had ik trouwens al gevoeld vanaf het moment dat zijn woorden tot me doordrongen. Na hem een verward glimlachje toe te hebben geworpen, was ik snel weg gegaan. Onderweg naar mijn auto brak ik tot twee keer aan toe bijna mijn nek en ook het starten van mijn auto verliep niet geheel vlekkeloos. Het deed me denken aan de eerste rijles waarin ik zelf moest koppelen en schakelen. IJsberend liep ik door mijn huisje. Hoe ging ik dit aanpakken? Na lang wikken en wegen besloot ik dat ik de volgende dag met de moeder van de kinderen zou gaan praten en aan haar zou uitleggen dat ik voor het afronden van mijn masterscriptie echt even twee weken naar Nederland moest. In die twee weken zou ik me herpakken door met mijn ouders en vriendinnen te praten en met Eric Jan bespreken dat we afstand moesten houden en dat we dit niet konden maken. Tijdens ons gesprek vroeg de moeder van de

kinderen me meerdere keren of er echt niet iets anders was en zei me dat haar alles kon vertellen. Het liefst wilde ik de waarheid eruit gooien, maar ik kreeg het niet over mijn hart om haar dat verdriet aan te doen.

In Nederland was het mijn vader waarmee ik het voor mij doorslaggevende gesprek voerde. Een relatie met Eric Jan betekende emigreren naar Spanje, bonus moeder worden van drie kleine kinderen, waarschijnlijk niks met mijn studie doen en mijn familie en vriendinnen achterlaten en een nieuw leven opbouwen in een nieuw land, waarvan in de taal nog niet sprak. Eigenlijk was ik overal toe bereid. Ik wilde springen. Ik wilde met hem zijn. Het

enige wat me tegenhield was de moeder van de kinderen. Ze waren al uit elkaar voordat ik in hun leven kwam, dus ik was niet de reden van de breuk. Ook wist ik dat het van zijn kant nooit meer goed ging komen. Daarnaast wist ik ook dat zij toen ze mij als nanny koos bang was dat ze de nieuwe moeder van de kinderen koos. De eerste keer dat ik dat hoorde, moest ik lachen en wuifde ik het weg. Eric Jan was helemaal mijn type niet. Ik beloofde haar dat ik haar dat nooit zou aandoen en dat ze zich daar echt geen zorgen over hoefde te maken. Het was die belofte, die uitspraak, dat gesprek en de vriendschap die ik met haar had opgebouwd wat me tegenhield. Mijn vader begreep mijn tweestrijd. Zijn dochter zien emigreren en kiezen voor een gescheiden man met drie kinderen was niet wat hij voor mij in gedachte had. Toch besloot hij me de woorden te geven, waarvan hij wist dat ze me over het randje zouden duwen: “Daffie”, begon hij. *“Soms doe je iemand een belofte, die je op dat moment meent, maar waar je, je later niet aan kunt houden doordat de omstandigheden veranderen.*

Denk eens aan al die mensen die van elkaar scheiden. Op het moment dat die trouwen en elkaar de rest van hun leven beloven, zijn al die mensen er oprecht van overtuigd dat ze de rest van hun leven samen zullen zijn. Anders trouw je niet... en toch zijn er iedere dag weer mensen die van elkaar scheiden... Ik snap dat je moeite hebt met de beslissing en dat siert je ook, maar als jij voelt dat je, je niet aan je belofte kunt houden, doordat de omstandigheden zijn veranderd, dan zal je dat aan haar moeten uitleggen en voor je eigen geluk moeten kiezen”.

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

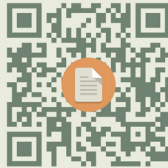
Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Een moeilijke keuze - Dit is het vijfde deel van mijn verhaal. Eerst de eerste vier delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! Vorige week bleek er een probleem te zijn met de code, maar nu doet hij het echt! – Mijn telefoon ging... het was Eric Jan. Hij belde om te peilen hoe het ervoor stond. Ik vertelde over het gesprek met mijn vader en dat, dat ervoor had gezorgd dat ik een stapje dichterbij het kiezen voor een leven met hem was gekomen, maar dat als ik aan de het verdriet van en de breuk tussen de moeder van de kinderen en mij dacht, mijn maag omkeerde en ik toch twijfelde of ik me daar schuldig aan wilde maken. “Daph, het is heel makkelijk: of je komt zelf terug of ik vertel het haar morgen en daarna stap ik in het vliegtuig om je op te halen”, sprak hij me bezig en zelfverzekerd toe. Wat was het toch een arrogante kwal. Ik werd boos. “Ik ben net een paar dagen weg. Give me a break! Laat me even met rust! Geef me even om te onderzoeken wat ik wil. Het is niet niks wat je van me wilt... En als het haar al wordt verteld, wil ik dat doen. Als we willen dat het in de toekomst goedkomt tussen haar en mij, denk ik dat ze het van mij moet horen en dat ik haar moet uitleggen dat ik weet hoeveel pijn ik haar doe met mijn keuze en hem ondanks dat toch maak en voor mijn eigen geluk kies”. Hij stemde in. Terwijl ik lichtelijk ontplofte, was ik ook enorm geveild door hetgeen wat hij had gezegd. Deze man wilde mij echt. Ik ging van links naar rechts, ik twijfelde continue, maar hij niet. Hij wist wat hij wilde, MIJ, en had daar volledig zijn zinnen op gezet. Best romantisch en heel aantrekkelijk.

Met lood in mijn schoenen stapte ik het vliegtuig in. Onderweg naar Spanje, onderweg naar haar. In mijn hoofd bereidde ik het gesprek voor; doordacht alle mogelijke scenario's. Van de autorit van het vliegveld naar haar huis herinner ik me niets meer. Daar ging ik. Ik wist dat ik op het punt stond de meest egoïstische keuze van mijn leven uit te leggen aan degene die ik er het meest mee zou kwetsen.

Ik kon het mezelf nog steeds niet vergeven en een deel van mij vond nog steeds dat ik me moest omkeren en nooit meer terug moest komen. Toch deed ik dat niet. Het grootste deel van mij wilde onderzoeken of de connectie die we hadden en de heftige gevoelens die zich de afgelopen weken hadden ontwikkeld, daadwerkelijk konden leiden tot de relatie die hij en ik voor ons zagen. En dus belde ik aan...

Ze was terecht boos en verdrietig. Ik vergat alles wat ik had voorbereid en kreeg niets anders mijn strot uit dan de woorden “sorry” en “het spijt me zo”. Ik heb me nog nooit zo slecht gevoeld over mezelf en ondertussen zo zeker geweten dat dit was wat ik wilde. Ik denk dat iedereen die zich ooit in eenzelfde situatie heeft bevonden, want laten we niet doen alsof dit nooit voorkomt, precies weet welk gevoel ik probeer te beschrijven. Het is zo bijzonder om je enerzijds diepongelukkig en slecht te voelen en anderzijds euforisch en gelukkig.

Een dag later vloog ik terug naar Nederland. Ik zou een week blijven om de laatste spullen uit het huis van mijn ex te halen en uit te zoeken welke spullen ik allemaal mee wilde naar Spanje. Terwijl ik in mijn opslag box spullen stond te sorteren, kwam mijn beste vriendinnetje langs en zei “Jeetje Daph... je gaat gewoon emigreren!”. Dat woord vond ik heel heftig en zo had ik er zelf nog geen een keer echt naar gekeken of over nagedacht... Dat woord maakte me angstig en ik zei dus ook dat ik het niet zo zag, dat het allemaal wel meeviel en dacht er niet meer over na... Noem het nuchter, noem het naïef, noem het struisvogelpolitiek... realistisch was het in ieder geval niet. Dat ik het aardig had onderschat zou ik na een aantal weken zeker mee worden geconfronteerd! Een nieuw leven opbouwen in een land waar je de taal nog niet spreekt, in een omgeving waar weinig mensen van je eigen leeftijd zijn en waar je niet wordt gewaardeerd voor wie jij als persoon bent, maar op basis van de persoon waarmee je bent is best lastig...

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

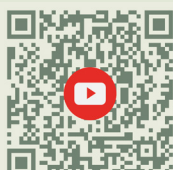
Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Op zoek naar evenwicht - Dit is het zesde deel van mijn verhaal. Eerst de eerste vijf delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! – De eerste maanden na mijn emigratie naar Spanje waren heel dubbel. Ik was nog nooit zo gelukkig geweest in een relatie en had me nog nooit zo geliefd gevoeld. De kinderen waren enthousiast en wonden snel aan het idee dat papa en Daphne “in love” waren, zoals ze dat zelf zo mooi verwoordden. We hadden het heerlijk samen en waren super blij dat we de stap hadden gezet om voor elkaar te kiezen. Dag en nacht waren we samen, alles was bespreekbaar. Hij was (en is nog steeds) mijn veilige haven en dat bleek nodig te zijn. In de boze buitenwereld kregen we dagelijks te maken met ongevroegde meningen, vooroordelen en schijnheilige mensen. Ik heb me er in die periode echt over verbaasd hoe mensen zonder jou persoonlijk of goed te kennen een hele uitgesproken mening over je kunnen hebben... In Nederland stond ik middenin de samenleving. Doordat ik sportlessen gaf, kende ik veel mensen. Ik had altijd veel vriendinnen en men waardeerde mij om wie ik was: een spontane, slimme meid die studeerde, hard werkte, haar eigen boontjes dopte en over het algemeen rondliep met een grote lach op haar gezicht. Man, man, man wat kon ik slecht omgaan met alle kritiek en vooroordelen die ik hier over me heen kreeg. De ene keer was ik in tranen en diepongelukkig, de andere keer boos. Inmiddels ben ik er gelukkig overheen en doet het me niet meer zoveel, maar die ontwikkeling ging helaas echt niet over een nacht ijs. Ik zag dat het Eric Jan ook niet koud liet, al schudde hij het makkelijker van zich af. Toch spraken we er vaak en veel over. Als onze prille relatie niet zo sterk was geweest en als de kracht van onze relatie hem niet had gezeten in het alles met elkaar kunnen bespreken, hadden we het denk ik niet gered.

Tweeduizend kilometer verderop, speelde zich tegelijkertijd ook een ontwikkeling af. Familie, vrienden en vriendinnen begonnen zich te rangschikken. Er haakte nu al mensen af... Heel confronterend vond ik dat! Ik had nog maar net de beslissing genomen om te emigreren en er waren nu al mensen die daardoor de vriendschap opgaven of als minder relevant waardeerden. Het verschil in frequentie van contact was duidelijk merkbaar. Oneerlijk voelde dat. In Nederland sprak ik met de meesten immers ook niet

iedere week af. Daarnaast was ik voornemens om ongeveer eens per twee maanden een paar dagen naar Nederland te komen om zo mijn sociale leven daar in stand te kunnen houden. Dit had ik nadrukkelijk benoemd toen ik vertelde dat ik ging emigreren en maakte ik daadwerkelijk waar. Toch namen mensen afscheid. Het duurde even voor ik dat kon accepteren. Inmiddels ben ik blij dat het kaf zich van de koren heeft gescheiden en ben ik me ervan bewust dat ik in de loop der tijd zelf ook keuzes ben gaan maken, doordat ik hier een leven aan het opbouwen ben. Ondanks dat ik het de betreffende mensen niet kwalijk neem, was het wel moeilijk om deze twee veranderingen tegelijkertijd te hebben. Enerzijds in je nieuwe leven het gevoel hebben dat je niet wordt gewaardeerd om wie je bent en anderzijds “aan de kant worden gezet” door mensen die wel precies weten hoe en wie je bent. Het werd tijd om mijn focus van privé naar werk te verleggen.

Eric Jan was een jaar voordat we elkaar leerden kennen begonnen met het bedrijf Bellahouse: een projectontwikkelaar aan de Costa Blanca, waarmee hij prachtige villa's bouwt die voldoen aan onze Nederlandse bouwstandaard. Met andere woorden: een kwaliteit van afwerking die je in Spanje niet vaak ziet! Ja, ja ik weet het ik ben niet onpartijdig... Maar de eerste keer dat hij me meenam naar zijn project Residencial Oceanic was ik nog de nanny en niet zijn vriendin en dus nog wel onpartijdig en ook toen was ik laaiend enthousiast! Interieur is altijd een passie van mij geweest, dus toen ik binnenkwam in de moderne villa die hij als showhuis gebruikte, waar alles klopte: van de prachtige keuken die erin stond tot de tegels in de badkamer en op de vloer, de meubels en het overweldigende uitzicht stond ik te stuiteren van enthousiasme en kraamde ik uit dat als er ooit een baantje vrijkwam bij hem, hij aan mij moest denken! Ruim twee maanden na die opmerking van mij kwam hij thuis met de vraag of ik me dat moment nog kon herinneren. Natuurlijk kon ik dat! Het moment was daar. Hij had een uitdaging voor me. Een reeds bestaand betonskelet omtoveren tot zeventien appartementen. Inmiddels bekend als Edificio Valentina in Formentera del Segura. Ik zou alle materialen voor het gebouw mogen uitzoeken en het aanspreekpunt worden voor de aannemer. Ik was mega enthousiast! Geen moment ging het door mijn hoofd dat ik de taal nog niet sprak en dat maar weinig Spanjaarden Engels spreken...

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

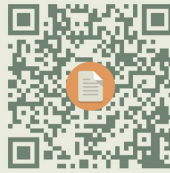
De afgelopen maanden beschreef ik hoe ik in Spanje terecht ben gekomen, dat ik verliefd werd en met die reden besloot te emigreren en welke wending mijn leven daardoor heeft genomen. In het laatste deel introduceerde ik de uitdaging die op werk gebied op mijn pad kwam. Daarover vertel ik in dit deel meer! Wil je eerst de eerste zes delen van mijn verhaal lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde!

“Schat, kunnen we eens doorspreken hoe zo een bouwproject verloopt? Wat moet ik eigenlijk allemaal uitzoeken en regelen en op welk moment in het proces ongeveer?”, vroeg ik aan Eric Jan. “Oh Daph dat weet ik niet precies, maar maak je geen zorgen! We doen het samen! Iedere keer als het tijd is om aan een bepaald onderdeel te beginnen, zal ik het tegen je zeggen”, antwoordde hij. Ik ben een lichtelijke control freak en heb graag overzicht over het geheel om vervolgens To Do lijstjes te maken ter houvast. Ik was dus niet helemaal blij met zijn antwoord. Ik probeerde het onrustige gevoel in mijn lijf te negeren. Al snel kwam ik erachter dat Eric Jan en ik, ondanks dat we privé zo goed klikken, geen geweldige match zijn op de werkvloer. Hij denkt en schakelt snel. Regelt het liefst vandaag iets, wat morgen af moet. Lekker efficiënt zullen we maar zeggen. Ik daarentegen ben geen weegschaal van sterrenbeeld, maar zo gedraag ik me wel. Ik moet eerst even over een situatie of keuze nadenken, dan wil ik graag wikken en wegen en daarna pas mijn beslissing nemen. Een mooie anekdote hieromtrent gaat over de keukens van Edificio Valentina. Dit was het eerste punt waar ik mij op dit project mee bemoeide. Ik keek mee met de vloerplannen die de architect had gemaakt met betrekking tot het design en de indeling van de keukens. Voorzichtig vroeg ik aan Eric Jan of het de bedoeling was dat ik het alleen in mij op nam, of dat er nog wijzigingen aangebracht mochten worden. “Daph, het is jouw project. Pak het aan zoals jij denk dat het goed is, maar je mag het proces niet vertragen”, sprak hij resoluut. Ik begon te schuiven en te veranderen, maar er was weinig tijd. Ik kon dus niet rustig alles uitdenken, wikken en wegen, er een nachtje over slapen en dan een beslissing nemen. Ik probeerde snel te schakelen en beslissingen te nemen, maar ik kon het niet loslaten als ik later dacht toch niet de juiste beslissing te hebben genomen en dan veranderde ik het weer. Hierdoor stonden er uiteindelijk in vier verschillende kleuren markeringen op de muur getekend. De aannemer was niet blij met

me... Gelukkig is het de meest zachte man die ik sinds ik in Spanje ben, heb leren kennen. Daarnaast voelde hij zich zichtbaar schuldig dat hij geen Engels sprak, niet voor een tolk had gezorgd zoals hij wel met Eric Jan onderhandeld had om te klus binnen te slepen, en had hij te doen met het spartelende visje voor hem die ijverig haar best deed om hem in het Spaans duidelijk te maken wat ze wilde, terwijl ze pas drie woorden Spaans sprak.

Uiteindelijk kwam het goed en terugkijkend op het project kan ik inmiddels zeggen dat ik een enorme persoonlijke groei heb doorgemaakt. Tegenwoordig maak ik makkelijker beslissingen, omdat ik mijn perfectionisme op de momenten dat het niet een kracht maar een zwakte is makkelijker los kan laten, twijfel ik minder aan mezelf waardoor ik minder vaak terugkom op beslissingen en nog veel belangrijker: ik laat me niet meer opjutten. Als iemand mij vandaag iets vraagt en zegt dat hij mijn beslissing gister nodig had, dan zeg ik tegenwoordig: “Dan had je het eerder moeten vragen. Ik ga erover nadenken en ik kom er over twee dagen op terug”. De hoeveelheid dagen hangt natuurlijk af van het onderwerp en hoe vol mijn agenda is, maar ik denk dat je begrijpt wat ik bedoel.

Ook weet ik inmiddels hoe bijzonder het project is wat me toegewezen werd. In Edificio Valentina hebben we namelijk 17 volledig afgewerkte en ingerichte appartementen gebouwd die pas voor bezichtigingen door klanten en makelaars beschikbaar werden toen het hele gebouw af was. Dat zie je eigenlijk nooit! Alle ontwikkelaars bouwen een showhuis en verkopen de overige woningen op basis van dat showhuis. Er wordt hier en daar wel iets op voorraad gebouwd, maar nergens zetten ze zomaar 17 appartementen op voorraad neer! Zeker niet op de manier dat er door de klanten niets meer kan worden gekozen wat betreft de vloer, tegels, badmeubels en keukens. Dit verzwaarde de druk op mijn schouders, want ik moest mijn keuzes voor kleuren en materialen dus zo maken dat het gros van de mensen het mooi zouden vinden! Aan de andere kant is Bellahouse een projectontwikkelaar die bekend staat als vernieuwend. Dat wilde ik graag vasthouden én daarnaast wilde ik mijzelf als “designer” ook graag bewijzen. Ik moest het voor elkaar krijgen om een uitgesproken stijl neer te zetten die bij de meeste mensen in de smaak zou vallen... Mijn zoektocht begon en vanaf volgende week neem ik jullie daarin mee!

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

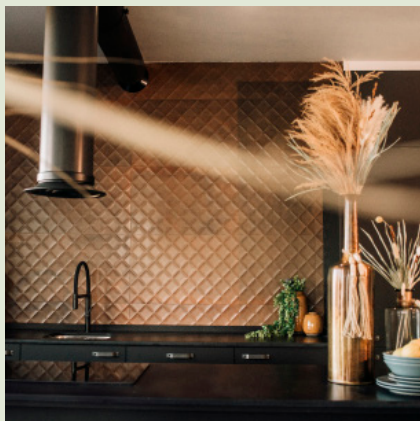
Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Op zoek naar een kleuren pallet - Dit is het achtste deel van mijn verhaal. Eerst de eerste zeven delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! – Sinds ik bij een goede vriendin thuis haar nieuwe matzwarte keuken had bewonderd, was ik gek op zwarte keukens. Voor die tijd had ik het nog nooit gezien, maar ik vond het toch gaaf! Een van de eerste dingen die ik duidelijk had voor het project Edificio Valentina waren dan ook de keukens. Die moesten matzwart worden! Ik twijfelde er echter wel enorm aan of dat bij het kopende publiek in de smaak zou vallen. Ik besloot langs een aantal keukenwinkels te gaan om inspiratie op te doen en kleur/materiaal stalen te bekijken. Bij HACO Interior design & Kitchens in Altea kwam ik een roestkleurige kleurstaal tegen waar ik helemaal wild van werd. Hoe gaaf zou het zijn om roestkleurige keukens te hebben in het project?!? Roestkleur en matzwart leek me een te gekke combinatie! Ik droomde even helemaal weg bij het idee, tot ik weer aan de potentiële klanten dacht... Ineens vond ik matzwarte keukens een hele veilige, tamme optie. Ik peilde het idee bij Eric Jan en zijn compagnons en de reacties waren positiever dan ik had verwacht dus ik besloot: matzwarte keukens *it is!*

Sinds het moment dat het project mij was toegewezen had ik in mijn hoofd dat ik er loft-stijl appartementen van wilde maken in een industriële stijl. De matzwarte keukens vond ik daar perfect bij passen en dit maakte de keuze voor een vloer makkelijk. Ik ging niet voor de in Spanje heel gebruikelijke tegelvloer, maar koos een gevulderde betonvloer. Ik vond het echter heel belangrijk dat de vloer mat zou zijn en niet afgesmeerd zou worden met een laag, waardoor de vloer zou gaan glimmen alsof je in een gymzaal staat... Hoe ik het voor elkaar heb gekregen, snap ik niet als ik eraan terugdenk, maar de bouwen begreep wat ik wilde en nam me mee naar Elche om ergens in een privé huis naar een garagevloer te kijken. “Is dit wat je bedoelt?”, vroeg hij me hoopvol. “JA, maar dan iets donkerder van kleur”, antwoordde ik enthousiast. Dat was geen enkel probleem en daarmee stonden er al twee grote punten vast: matzwarte keukens en een gevulderde betonvloer!

Ik bleef denken aan de roestkleurige kleurstaal die ik in Altea had gespot. Eigenlijk paste een roestkleur perfect in de industriële sfeer die ik wilde creëren in Edificio Valentina. Ik besloot de tegelboer te vragen wat roestkleurige tegels bij elkaar te zoeken. Na een week kon ik komen kijken. De eerste tegel die hij tevoorschijn toverde match-te 99% bij hetgeen ik in mijn hoofd had. Laaiend enthousiast werd ik! Deze tegel is uiteindelijk in de badkamer gekomen en hieronder op de foto te zien. Ik vroeg de tegelboer opzoek te gaan naar meer roestkleurige tegels in dezelfde kleurtonen als de eerste tegel die ik had gekozen. Een moest leverbaar zijn in een grote afmeting, zodat we die voor de buitenkant van het gebouw konden gebruiken. Daarnaast wilde ik graag een optie met reliëf, want dat vond ik gaaf voor bij de keuken. Op die manier had ik toch een weg gevonden om de roestkleur in mijn keukendesign te verwerken! Op de foto's hieronder zie je alle drie de tegels terug en volgende week vertel ik jullie hoe ik finaal de mist in ging met de lampen voor het project. Wil je meer zien van Edificio Valentina? Bekijk dan mijn Instagram @costadeldaphnee of scan de QR-codes onderaan de pagina voor mijn andere kanalen. Veel liefs!

Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Geen licht zonder schaduw - Dit is het negende deel van mijn verhaal. Eerst de eerste acht delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! – Vorige week hebben jullie kunnen lezen over mijn zoektocht naar de grootste onderdelen die de sfeer van mijn project Edificio Valentina zouden gaan bepalen. De vloer, keukens en tegels stonden inmiddels vast. Het volgende grote punt op de lijst was de verlichting. Hier had ik wel mijn ideeën over, want in een industriële sfeer vond ik een stijgerbuis met daar omheen gewonden draad met simpelweg alleen lichtbolletjes eraan helemaal gaaf! (Zie foto's!) Die moesten en zouden boven de eettafels komen. Ik pleegde een paar telefoontjes en wat ik in mijn hoofd had, bleek mogelijk te zijn. Ik zat weer eens te stuiteren op mijn stoel van enthousiasme. In lijn met deze DIY (Do It Yourself) lampen koos ik in de woonkamers voor rails met spots eraan. Zo speels als de DIY-lampen zijn, zo strak en stoer vind ik de rails! De lampen matchen geweldig bij elkaar, maar zijn tegelijkertijd zo verschillend dat er een balans ontstaat. Voor de overige delen van de appartementen koos ik voor spotjes, maar dan wel zwarte die match-te bij de keukens, de DIY-lamp en de rails. Ik zag het geheel al helemaal voor me en ik vond het prachtig! Snel printte ik de plattegronden van alle 17 appartementen uit en begon hetgeen ik tot dat moment alleen nog maar in mijn hoofd had uitgewerkt, te tekenen. Ik gebruikte drie verschillende kleuren, bedacht drie verschillende symbolen en maakte een legenda om toe te lichten welk symbool met welke lamp correspondeerde. Zo konden er door de taalbarrière tussen mij en de bouwverstander misverstanden ontstaan. Het was een aardige tekenklus, maar uiteindelijk veegde ik uitermate tevreden en met trots op mijzelf de plattegronden bij elkaar en ruimde ze op in een speciaal mapje. Volledig in mijn nopjes met mijn ideeën, in mijn ogen slimme en goed georganiseerde en uitgewerkte plannen, reed ik naar huis. Ik brandde direct los toen ik de voordeur binnen stapte en Eric Jan aan tafel zag zitten. Ik haalde mijn mapje uit mijn tas en liet trots mijn tekeningen zien, terwijl ik verder kakelde. Hij hoorde mijn mega enthousiaste verhaal aan, maar ik zag hem niet enthousiast worden... Gek vond ik dat, want Eric Jan kan zich over het algemeen heel goed inbeelden hoe iets eruit gaat zien en qua smaak zitten we aardig op een lijn... Toen ik eenmaal uit gerateld was, sprak zijn lichaamstaal nog steeds boekdelen en volstond hij met de vraag: "maar Daph, wie gaat dat betalen?".

Spoiler Alert! De lampen kwamen er uiteindelijk toch! Bekijk de foto's voor het resultaat!

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

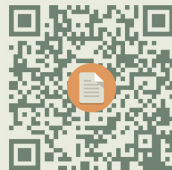
costadeldaphne@bellahouse.es

Costa del Daphne

Iedere week een nieuwe column over mijn leven in Spanje

Interieurgekkies on tour - Dit is het tiende deel van mijn verhaal. Eerst de eerste negen delen lezen? Scan dan de bovenste QR-code in het midden van de bladzijde! – Vorige week hebben jullie kunnen lezen over een van de grootste blunders die ik heb gemaakt tijdens het begeleiden van de bouw van Edificio Valentina. Ik heb er vast meer gemaakt, maar die staan niet zo in mijn geheugen gekerfd als hetgeen ik over vertelde. Ik spring daarom naar het eind van het bouwproces. Eric Jan had sinds de start van het project het plan om niet eerst een appartement te bouwen, die als showhuis te gebruiken voor de verkoop en daarna door te bouwen aan de zestien andere appartementen, maar wilde alle zeventien appartementen direct afbouwen en dan in de plaats van een open huis een open gebouw houden. We waren inmiddels bijna een jaar verder sinds de start van de bouw en er stonden zeventien prachtige, spik-splinter-nieuwe appartementen klaar voor de verkoop, afgewerkt met kwalitatieve materialen, airconditioning, volledig uitgeruste keukens en badkamers, gave kledingkasten en nog veel meer. Het enige wat nog ontbrak waren de meubels en ook daar besloten we verandering in te brengen! We schakelden de hulp van HACO muebles in (te vinden in Rojales, Altea en Campoamor) om alle appartementen in te richten. Ook vloog ik extra handjes in vanuit Nederland! Acht dames en een heer die de Nederlandse Instagram wereld op het gebied van interieur domineren, sprongen op het vliegtuig richting Alicante. Allemaal mochten zij een appartement geheel naar eigen inzicht inrichten. Ze gingen helemaal los in de HACO! Ze sleepte alle spullen die ze wilden gebruiken naar hun eigen plekje in de winkel en trokken nog net geen spullen uit elkaars handen. Hysterisch en Hilarisch was het! De groep “interieurgekkies”, zoals ik ze liefkozend noemde, was hier drie dagen en ze hebben werkelijk waar prachtige appartementen achtergelaten! Over hun trip naar Spanje maakte ik meerdere video's voor mijn Youtube kanaal Costa del Daphne. Via de middelste QR-code kun je de video over de gehele trip kijken. “INTERIEURGEKKIES ON TOUR” heet deze video! De video duurt maar liefst 50 minuten en is leuker dan menig TV-programma (al zeg ik het zelf...) Ook maakte ik van de make-over van ieder interieurgekkie een video! Via de onderste QR-code kom je in een afspeellijst terecht met alle make-over video's! Ik wens je veel plezier met kijken & graag tot volgende week!

@costadeldaphnee

@costadeldaphne

@costadeldaphne

costadeldaphne@bellahouse.es